

ново и тръгналъ да се върне. Но той билъ заграденъ посрѣдъ планината въ единъ долъ и страшно разбитъ (1190). Отъ войската му се спасила твърде малко. Съ нея той стигналъ въ Стара-Загора и оттамъ въ Цариградъ. Неприятелитѣ му го свалили отъ престола и поставили брата му Алекси.

Презъ 1194 г. Асѣнъ освободилъ София отъ гърцитѣ. Подиръ това той се спусналъ по Струма къмъ Сѣръ, победилъ гръцкия полководецъ Исакъ и го взелъ робъ въ Търново.

За жалость, единъ честолюбивъ български бояринъ, *Иванко*, убилъ Асѣна, за да му вземе престола. Но и той не сполучилъ. Петъръ стигналъ отъ Преславъ въ Търново и го прогонилъ. Иванко избѣгалъ при гърцитѣ и станалъ управникъ на Пловдивъ, като гръцки васалъ.

Следъ Пѣтра на престола стѣпилъ най-малкиятъ братъ *Калоянъ*, който царувалъ само единадесетъ години, но се прославилъ като храбъръ, мждъръ и политикъ царъ. Той присъединилъ Иванковото владение въ Родопитѣ, превзелъ Варна, Месемврия, Анхиало, Созополъ. Победилъ кръстоносцитѣ при Одринъ (1205), получилъ отъ папата кралска корона, превзелъ Македония и се изправилъ предъ Солунъ, дето за жалость единъ лошъ кумански войвода една нощъ се вмъкналъ въ палатката му и го погубилъ.

Ала тази злочестина не побъркала много на народното освободително дѣло.

Тримата братя Асѣновци изпълнили своя дългъ. България стѣпила на краката си.

Тѣхниятъ роднина Иванъ Асѣнъ II извършилъ останалото и възобновилъ *Велика България*.
